

Med hensyn til de enkelte bestemmelser i lovforslaget bemærkes især følgende:

Til § 1.

Ifølge de nugældende regler skal almindelig vurdering afholdes hvert 5. år. Almindelig vurdering er sidst afholdt i 1950 (10. alm. vurdering), og den næste almindelige vurdering skulle således være afholdt i 1955, men ved lov nr. 61 af 12. marts 1955 er vurderingen af særlige grunde blevet udskudt eet år.

En vurderingsperiode på 5 år må i almindelighed af hensyn til muligheden for større prissvingninger forekomme lovlige lang, og man foreslår derfor vurderingsperioden sat til 4 år.

Den tanke har været fremsat, at man, navnlig for at opnå en jævnere fordeling af arbejdet for de overordnede vurderingsmyndigheder og landsskatte retten, kunne dele landets ejendomme i to grupper og tilsvarende dele de almindelige vurderinger, således at der blev et tidsrum af to år mellem foretagelsen af almindelig vurdering for hver af de to ejendomsgrupper. En sådan deling af de almindelige vurderinger, der vel måtte gennemføres efter delingslinien land—by, kan ikke tilrådes. Afgjort uheldigt ville det være, at byerne og disses forstadskommuner som følge af delingen ikke ville komme til almindelig vurdering samtidig. Forøvrigt er det et spørgsmål, om delingen arbejdsmæssigt ville medføre en fordel for vurderingsmyndighederne, i særdeleshed ligningsdirektoratet, ikke blot fordi revision af den i den ene gruppe ejendomme foretagne almindelige vurdering og forberedelse af almindelig vurdering i den anden gruppe ville komme til at gribe ind i hinanden, men også fordi ligningsdirektoratets arbejde med udsendelse af vejledninger og afholdelse af møder i anledning af almindelig vurdering nærmest ville blive fordoblet.

Til § 2.

Til stk. 1. Den nugældende ordning, hvorefter der i tiden mellem to almindelige vurderinger foretages omvurdering til beskatning een gang om året, foreslås bibeholdt. Oprindelig foretoges halvårige omvurderinger, men ved loven af 7. august 1922 gik man over til årsomvurderinger.

Til stk. 2. De i dette stykke indeholdte regler for, i hvilke tilfælde der skal finde vurdering sted ved årsomvurderingerne, er i flere henseender forskellige fra de nugældende regler i loven af 7. august 1922 § 2, stk. 1, § 3 og § 4.

1) Efter de nugældende regler skal omvurdering finde sted af ejendomme, som på grund af opførelse af nye bygninger, tilbygning til eller ombygning af

ældre bygninger må antages at være steget mere end 2 000 kr. i værdi. Forinden vurderingsrådene kan tage bestemmelse med hensyn til, om en ejendom skal omvurderes på grund af bygningsforandringer, må de altså udøve et skøn over værdiforøgelsen på grund af bygningsforandringen. Dette skøn vil i mange tilfælde kræve, at der af ejeren udfærdiges vurderingsskema, og at der af vurderingsrådet foretages besigtigelse af ejendommen. Bliver resultatet, at formelig omvurdering ikke skal finde sted, er der altså gjort uforholdent arbejde. Det foreslås derfor, at kriteriet for, om omvurdering skal finde sted, knyttes til størrelsen af den afholdte bekostning til forbedringen, hvorved der bortses fra udgifter til almindelig vedligeholdelse. Under hensyn til den siden 1922 skete prisstigning foreslås størrelsen af det bekostningsbeløb, der skal begrunde omvurderingen, sat til 3 000 kr. Man har fundet det rettest, at det udtrykkeligt fastslås, at værdien af ejers eget arbejde og egne materialer medregnes til bekostningen. Den foreslåede regel indebærer derhos, at ikke alene udgifter til forbedring af bygningerne, men også til forbedring af grunden kan begrunde omvurdering.

2 til 5) Ifølge de nugældende regler skal der foretages omvurdering af ejendomme, ved hvilke udstykning eller sammenlægning har fundet sted. Denne bestemmelse har givet anledning til megen tvivl og usikkerhed. Den nuværende praksis er den, at omvurdering (uden begæring) ikke skal ske, alene fordi der finder matrikulær udstykning sted, men kun når der afhændes et areal, og erhvervelsesdokumentet er blevet tinglyst som adkomst. I tilfælde af ekspropriation foretages omvurdering uden hensyn til, om berigtigelse i matriklen har fundet sted; dette skyldes, at man ved ekspropriation kan gå ud fra, at der foreligger nøjagtig opmåling af det eksproprierede areal, i forbindelse med, at det her ofte vil kunne tage meget lang tid, før den matrikulære berigtigelse er i orden. Denne praksis foreslås lovfæstet og suppleret med regler, der er nødvendiggjort af bestemmelserne i forslagens §§ 4 og 8.

6) Den foreslåede regel under nr. 6 om, at der skal foretages omvurdering af ejendomme, som ved anlæg af jernbaner, gader, veje, pladser og lignende eller af andre særlige årsager må antages at være steget i værdi, er taget fra loven af 7. august 1922, § 4, jfr. herved bemærkningerne til forslagens § 5.

Som et praktisk eksempel på værdistigning af „andre særlige årsager“ kan nævnes konstatering af værdifulde lejer i grunden.

7) Ifølge de gældende regler foretages der kun omvurdering af ejendomme, der har lidt skade ved